

Gewetenloos:

HANDEL IN AFGEKEURDE PAARDEN

ER WORDT IN ONS LAND VOLOP GESJOEMELD MET AFGEKEURDE PAARDEN. ER WORDT VERZEKERINGSGELD GEÏND EN VERVOLGENS GAAT HET AFGEKEURDE PAARD GEWOON WEER HET HANDELSCEIRCUIT IN. DIT, TERWIJL HET DIER EIGENLIJK EEN WEI VERDIENT OF AFGEMAAKT MOET WORDEN...

Bijna iedereen die een paard heeft of regelmatig paard rijdt, kent zo'n verhaal 'via-via'. Veel paarden-eigenaren noemen het 'een algemeen bekend verschijnsel'. Anderen menen dat het gaat om uitzonderingen, onnodig om nader aan de kaak te stellen. De Dierenbescherming is echter op onderzoek uitgegaan. In slechts een paar maanden tijd vonden we genoeg gevallen waarin er duidelijk iets niet in de haak was.

DUBIEUS

Het gaat om gevallen waarbij paarden en pony's door een dierenarts zijn afgekeurd voor elke rijfunctie. Ze kunnen

alleen nog in de wei staan of moeten afgemaakt worden. Deze paarden worden om financiële redenen verkocht voor de slacht. Maar wat gebeurt er? De betrokken handelaren verkopen de afgekeurde paarden willens en wetens door als gezond rijpaard. Aan andere handelaren of direct aan particulieren. Die betalen uiteindelijk drie tot zeven keer zoveel als de slachtwarde. In diverse gevallen spelen zogeheten *onderlinge paardenfondsen*, lokale verzekeraars, een dubieuze rol. Zij verkopen de afgekeurde paarden aan de hoogste bidder, zonder zich te bekommeren om de consequenties. In een enkel geval heeft dit zelfs ertoe geleid dat een nieuwe eigenaar letsel opliep door een ongeval met een afgekeurd paard, terwijl de handelaar en het paardenfonds op de hoogte waren van de kwaal. Ook kent de Dierenbescherming gevallen waarbij afgekeurde paarden en pony's voor zeer weinig geld zijn verkocht als weidemaatje en door de koper, die weet van het gebrek van deze paarden, worden doorverkocht als gezond rijdier.

GESJOEMEL

Paarden in dit duistere circuit worden doorgaans niet of onvoldoende behandeld voor hun kwaal. De nieuwe eigenaar

probeert liever zijn geld terug te krijgen dan kosten te maken voor een onbruikbaar paard. De paarden lopen het risico van hand tot hand te gaan en steeds verder af te taken. Gesjoemel in handel is van alle tijden. De invoering in 2004 van het verplichte paardenpaspoort, dat samen met een chip de herkomst en identiteit van elk paard of pony inzichtelijk moet maken, heeft hier helaas geen verandering

'ZOLANG PAARDEN EN PONY'S TE GEMAKKELIJK WORDEN GEKOCHT, BLIJFT FOUTE PAARDENHANDEL LUCRATIEF'

in gebracht. Handel in afgekeurde paarden gebeurt vooral in de categorie met een waarde tot circa 2000 euro. Het is lucratief en een fluitje van een cent. Enerzijds omdat in het paardenpaspoort geen diagnose of (redenen voor) afkeuringen worden genoteerd en pagina's met medische notities soms gewoon uit het paspoort worden geknipt. Anderzijds omdat veel particulieren niet voldoen aan hun onderzoeksplicht. Paarden en pony's, met name die in de goedkopere prijsklasse, worden op grote schaal gekocht zonder schriftelijke koopovereenkomst, zonder proefrijden en zonder aankoopkeuring door een (paarden)dierenarts. Met alle risico's van dien.

WAT WIL DE DIERENBESCHERMING?

De Dierenbescherming wil diverse maatregelen om deze praktijken voortaan te voorkomen. Een belangrijke maatregel is onder andere de verplichting om de medische status van een paard in het paspoort te noteren. Dit moet worden gedaan door een erkend (paarden)dierenarts. Het paspoort moet immers inzichtelijk maken wat het dier heeft gemankeerd en, indien van toepassing, wanneer en voor welke functie het is afgekeurd. Daarnaast is het van belang dat mensen die een paard willen aanschaffen, zich grondiger voorbereiden op zo'n aankoop. Niet alleen voor wat de financiële en medische consequenties (wat kosten huisvesting en verzorging precies, hoe kunnen medische kosten worden opgevangen?) betreft, maar ook hoe zo'n aankoop het beste geregeld kan worden. Zolang paarden en pony's te gemakkelijk worden gekocht, blijft foute paardenhandel lucratief en is dus het welzijn van paarden in geding.

BEELD GREGOR SERVAIS

PAARDENLEUGEN

Ik zal u twee verhaaltjes vertellen. Over Bruce en Valco. Bruce had na een val een fikse wond aan zijn achterbeen. Zijn eigenaar deed er alles aan de pony te herstellen. Maar Bruce herstelde niet. De eigenaar zag in dat het beter was het dier naar de slacht te brengen. Een kennis zou het regelen. De opbrengst van de slacht was bedoeld als vergoeding voor de verzorging die hij op zich had genomen. Maar Bruce ging niet naar het slachthuis. Bruce belandde via de handel in Denemarken. Verkocht als prima rijpaard. Hij moet flink gedrogeerd zijn om zijn kreupelheid te verbloemen. Arme Bruce. Na een lange lijdensweg galoppeert hij nu alsnog over de eeuwige vlaktes. Valco had een afwijking in zijn hoofd. De stoppen sloegen door, zeg maar. Inslapen was het beste, zei de dierenarts. Maar het lokale paardenfonds en een handelaar dachten daar anders over. Ze verkochten het dier als rijpaard. Via via kwam Valco bij een zeer ervaren amazone terecht. Opnieuw deed zich kortsluiting voor in het hoofd van Valco, de amazone brak bijna haar nek. En ook hier geldt dat Valco alsnog, na een lange lijdensweg, over de eeuwige vlaktes galoppeert.

Onvoorstelbaar, vindt u niet? Dat mensen zo met paarden sjoemelen. Dit zijn waargebeurde verhalen en om in paardentermen te spreken: dit zijn nachtmerries. In het zomer-nummer van Dier zei ik al, dat ik was teruggekomen op mijn overtuiging dat paarden hoog aangeschreven staan in onze maatschappij. Ik deed die uitspraak op grond van de misstanden die we toen al in kaart hadden gebracht. Maar nu, met de uitkomsten van dit nieuwe onderzoek, sta ik opnieuw versted.

Paardenhandelaar is tegenwoordig een vrij beroep. Kennelijk zijn er lieden die dat 'vrij' wel erg letterlijk opvatten. Vrij om ten koste van de gezondheid van de dieren geld te verdienen. Vrij asociaal als u het mij vraagt. Misschien dacht u nog steeds, net als ik voorheen, dat het wel goed zat met de paarden in Nederland. Maar dat is, zo blijkt helaas, wat ze noemen een paardenleugen: een zeer grote leugen.

Frank Dales, algemeen directeur